

Väited ja peamised argumendid

Apellant esitas oma apellatsioonkaebuse põhjendamiseks üheainsa väite ja nimelt, et personalieeskirjade artikleid 90 ja 91, eelkõige artikli 90 lõiget 2 on väärtalt tõlgendatud; ühtlasi on olulisel määral rikutud apellandi põhiõigusi õiglasele kohtulikule arutamisele ja heale haldusele.

Apellandi hinnangul pidas Üldkohus tema personalieeskirjade artikli 90 lõike 2 alusel esitatud kaebust ekslikult aegunuks. Selle kaebuse esitas ta kolme kuu jooksul EUIPO põhjendatud otsuse tegemisest, mitte aga personalieeskirjade artikli 90 lõike 2 kolmanda lause kolmanda taande alusel tehtud kaudsest tagasilükkamise otsusest, mis tehti apellandi esitatud taotluse kohta kolme kuu jooksul enne seda.

Apellant heidab siinkohal ette, et Üldkohtu poolt personalieeskirjade artikli 90 lõikele 2 antud tõlgendus on vastuolus selle sätte sõnastusega. Tema kaebus ei olnud esitatud personalieeskirjade artikli 90 lõike 2 kolmanda lause kolmanda taande alusel tehtud kaudse tagasilükkamise otsuse peale, vaid personalieeskirjade artikli 90 lõike 2 kolmanda lause teise taande alusel talle teatavaks tehtud otsuse peale ja seega oli see sätte sõnastuse kohaselt lubatud. Ei personalieeskirjade artikli 90 lõike 1 kolmanda lause, artikli 90 lõike 2 kolmanda lause teise taande ega ka artikli 90 lõike 2 kolmanda lause kolmanda taande sõnastusest nähtu, et teine taane ei kuuluks kohaldamisele taotluse kaudse tagasilükkamise otsuse puhul või et esimesena tuleks kohaldada kolmandat taanet. EUIPO otsesõnu tehtud tagasilükkamise otsus ei olnud ka varem tehtud kaudse tagasilükkamise otsuse pelk muutmata jätmise juba seetõttu, et EUIPO ei viidanud kaudselt tehtud tagasilükkamisele. Peale selle viitavad ka muud asjaolud – mis erinevad pelgast senise otsuse muutmata jätmisest, eelkõige põhjenduste olemasolu – seda, et tegemist on uue otsusega.

Veel tugineb apellant sellele, et Üldkohtu tõlgendus on vastuolus nii personalieeskirjade artikli 90 lõike 1 teise ja kolmanda lause mõtte ja eesmärgiga kui ka õiguskindluse põhimõttega. Nende sätete eesmärk on eelkõige taotleja kaitse ja mitte see, et ametisse nimetav asutus saaks menetlustehnilises mõttes kohustuse rikkumisest kasu – selle tooks aga kokkuvõttes kaasa Üldkohtu tõlgendus. Õiguskindluse tagamise eesmärgile vastaks tunduvalt paremini apellandi esitatud tõlgendus. Esiteks vastab see personalieeskirjade artikli 90 lõike 2 sõnastusele ja ei muudaks – nii nagu Üldkohtu antud tõlgendus – seda selle sõnastusele vastupidiseks. Teiseks oleks Üldkohtu antud tõlgenduse kohaselt pärast ametisse nimetava asutuse sõnaselge ja põhjendatud otsuse tegemist tähtaeg erineva pikkusega – vastavalt sellele, kas enne oli tehtud kaudse tagasilükkamise otsus või mitte.

Peale selle heidab apellant ette, et tema põhiõigusi õiglasele kohtulikule arutamisele ja heale haldusele on olulisel määral rikutud. Õiguse õiglasele kohtulikule arutamisele rikkumine seisneb eelkõige selles, et ametisse nimetav asutus saab oma kohustuse rikkumist (kohustuse puhul otsustada nelja kuu jooksul personalieeskirjade artikli 90 lõike 1 alusel esitatud taotluse üle) kasutada selleks, et omavoliliselt lühendada taotleja jaoks tähtaega, mille jooksul taotleja saab reageerida ametisse nimetava asutuse poolt teatavaks tehtud tagasilükkamise põhjendustele. Lisaks on niisuguse tõlgenduse puhul, nagu Üldkohus on andnud, taotlejal personalieeskirjade artikli 90 lõike 2 teise lause ja kolmanda lause teise taande vastupidise sõnastuse tõttu tunduvalt suurem oht kaotada oma protsess tähtaja aegumise tõttu. Pealegi saab personalieeskirjade artikli 90 lõike 2 põhiõigustega kooskõlas olev tõlgendus viia ainult apellandi esindatava tulemuseni.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Oberster Gerichtshof (Austria) 12. veebruaril 2020 – YL versus Altenrhein Luftfahrt GmbH

(Kohtuasi C-70/20)

(2020/C 201/16)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Oberster Gerichtshof

Põhikohtuasja pooled

Hageja ja kassatsioonkaebuse esitaja: YL

Kostja ja vastustaja kassatsioonimenetluses: Altenrhein Luftfahrt GmbH

Eelotsuse küsimus

Kas õhusõiduki järsk maandumine, mis toob kaasa lennureisija vigastuse, kuid jääb õhusõiduki tavapärase käituskooormuse piiresse, on õnnetus 1999. aasta 28. mail Montréalis sõlmitud rahvusvahelise õhuveo nõuete ühtlustamise konventsiooni, millele Euroopa Ühendus kirjutas alla 9. detsembril 1999 ja mis kiideti Euroopa Ühenduse nimel heaks nõukogu 5. aprilli 2001. aasta otsusega 2001/539/EÜ⁽¹⁾, artikli 17 lõike 1 tähenduses?

⁽¹⁾ Nõukogu 5. aprilli 2001. aasta otsus 2001/539/EÜ rahvusvahelise õhuveo nõuete ühtlustamise konventsiooni (Montreali konventsioon) sõlmimise kohta Euroopa Ühenduse poolt (EÜT 2001, L 194, lk 38; ELT eriväljaanne 07/05, lk 491).

**Lazarus Szolgálató és Kereskedelmi Kft., likvideerimisel, 14. veebruaril 2020 esitatud
apellatsioonkaebus Üldkohtu (kümnes koda) 18. detsembri 2019. aasta määruse peale
kohtuasjas T-763/18, Lazarus Szolgálató és Kereskedelmi Kft. versus komisjon**

(Kohtuasi C-85/20 P)

(2020/C 201/17)

Kohtumenetluse keel: ungari

Pooled

Apellant: Lazarus Szolgálató és Kereskedelmi Kft., likvideerimisel (esindaja: ügyvéd L. Szabó)

Teine menetlusosaline: Euroopa Komisjon

Apellandi nõuded

- apellant palub Euroopa Kohtul tunnistada appellatsioonkaebusvastuvõetavaks ja põhjendatuks ning tühistada seega Üldkohtu (kümnes koda) 18. detsembri 2019. aasta määrus Lazarus Szolgálató és Kereskedelmi Kft., likvideerimisel (Lazarus Kft, likvideerimisel) vs. komisjon (T-763/18, ei avaldata, EU:T:2019:886), mis tehti apellandile teatavaks 18. detsembril 2019.
- apellant palub lisaks, et Euroopa Kohus saadaks asja tagasi Üldkohtule, et see teeks otsuse neis küsimustes, mida käsitles vastuvõetamatuse vastuväide ja mille kohta ei ole esimeses astmes tehtud kohtumääruses otsust tehtud.
- apellant palub Euroopa Kohtul mõista esimese astme kohtumenetluses ja appellatsioonimenetluses kantud kohtukulud välja kostjalt, kuid juhul, kui asi saadetakse tagasi Üldkohtule, siis jätta esimese astme kohtumenetluses ja appellatsioonimenetluses kantud kohtukulude kohta otsus tegemata ning otsustada nende üle lõplikus kohtulahendis.

Väited ja peamised argumendid

I. Asjaoludele antud ebaõige õiguslik hinnang. Puudulikud põhjendused.

Apellant väidab esimeses väites, et Üldkohus ei ole nõuetekohaselt arvesse võtnud õiguslikku ebakindlust seoses vaidlustatud komisjoni õigusaktidest teadaaamisega.